

нини, само по подозрѣние и за отмъщение. (Така, бащата на Тодоръ Пенювъ билъ битъ на умирање само затуи, че билъ баджанакъ на Никола Аджема, замѣсенъ въ нападеніето. По сжщитѣ „съображения“ си изтеглява и бабалъка му).

Бащата на *Х. Димитъръ*, *Х. Никола*, е билъ вързанъ въ окови и разкарванъ изъ града, за да го плюятъ турци и българи. Подиръ него сж вървѣли синоветѣ му *Георги* и *Тодоръ*, сжщо вързани. *Х. Никола* е билъ арестуванъ петъ години: три въ Сливенъ, една въ Одринъ и една въ Цариградъ. *Георги* и *Тодоръ* лежели по три години.

Х. Димитъръ отъ Св. Димитрова ханъ, дѣто се криелъ до вечерята, избѣгва въ долапитѣ на *Еню Г. Кебеджия*, скритъ тамъ до третия день на Коледа, отъ дѣто идва въ самия Сливенъ и се подслонва въ кжщата на *Юрданъ Ивановъ*, неговъ съсѣдъ и бждащъ зетъ. Тукъ той се е крилъ до великия петъкъ на 1860 г., когато е билъ изведенъ отъ *Георги Трънкинъ* и присъединенъ къмъ спасенитѣ: *Хитовъ*, *Папазоолу* и *Аджема*.¹⁾

Отъ тукъ се почва и началото на *Х. Димитровото* „шетане“ по Балкана.

Х. Димитъръ въ балкана.

Четницитѣ избиратъ за свой войвода *Трънкинъ*, който току що дошълъ отъ Влахия. По тоя начинъ тѣ обиколили Шуменско, Търновско и Пловдивско. Слѣдъ изгубването на *Трънкинъ* между Елена и Беброва, въ едно сражение съ турцитѣ, дѣто четата спечелва сражението, *войвода* става самиятъ *Хитовъ*, а знаменосецъ — *Никола Аджема*. Нея година зимуватъ въ сливенскитѣ села *Калояново*, *Глушникъ*, *Кавлаклий* и т. н., но вече съ увеличенъ брой четници. На слѣдната година (1861), знамето имъ било осветено отъ *попъ Юрданъ*,

¹⁾ По думитъ на *Зах. Стояновъ*, бждащитѣ съчетници на *Х. Димитра* го чакали на Бармука. Раздѣлата съ домашнитѣ му е станала въ края на мартъ, прѣзъ една тъмна, студена нощъ. *Х. Димитъръ* цѣлува ржка на майка си и се заклелъ, че отива не за „тежка печалба“, а за свобода на окаяния си народъ. Моментъ е билъ доволно тежкъ за майката на героя, чийто мжжъ и останалитѣ два сина лежели въ окови въ затворитѣ. Скромната, но идеална майка на нашия герой съ сълзи на очи цѣлува челото на „пакостника“ и му призовава Божията закрила.

Х. Димитъръ се промъква край Куруча, забѣлѣзанъ само отъ кучетата и поема шумата надъ Бармука.

Нека забѣлѣжимъ, че прѣзъ това врѣме *Х. Димитровата* майка остава само съ тритѣ си малки дъщери, защото мжжа ѝ и двамата ѝ синове били затворени; по-големитѣ братя на *Х. Димитра*, *Х. Кръстю* и *Х. Янаки* умрѣли като момчета отъ скръбъ и обезпокоявания, *Хриस्ताки* и *Х. Петръ* отиватъ да се биятъ въ Критъ, а самия *Х. Димитъръ* отивалъ на Бузлуджа. . .